

Gazdag István
9/11 Merénylet az intelligencia ellen
2011-09-14

<http://www.demokrata.hu/search/node/9/11%20Mer%C3%A9nylet%20az%20intelligencia%20ellen>

Tíz évvel a 2001. szeptember 11-én New Yorkban és Washingtonban elkövetett terrortámadás után csupán egyetlen dolog világos, az tudniillik, hogy két antagonisztikus tábor áll egymással szemben az események megítélése tekintetében.

Egyik oldalon azok vannak, akik nem vonják kétségbe a hivatalos verziót, amely szerint iszlamista légi kalózok eltérített utasszállító gépekkel csapást mértek az amerikai hatalom szimbólumaira, míg a másikon azok, akik az időközben kiszivárgott információk nyomán egy döbbenetes szürrealitással szembesültek, egy államról, amely háborús célkitűzéseire alátámasztására képes lerombolni emblemikus jelképeit és elpusztítani sok ezer állampolgárát.

Ha patetikusán akarunk fogalmazni, stílszerűen az amerikai ízléshez igazodva, akkor azt mondhatjuk, hogy ezen a napon egy világ omlott össze: ötezer évnyi filozófia, erkölcs, igazság és haladás világa.

2001. szeptember 11-én – átvitt értelemben – mindenki találatot kapott. Azok is, akik felismerték az ügy valódi hátterét, és nem csinálnak belőle titkot, meg azok is, akik nem akarnak tudni róla, de aggasztják őket az előbbieket gondolatai, és inkább meghalnának, mintsem akár egy pillanatig elképzeljék, hogy egy kormány, ráadásul a „szabadság hazájából”, ugyanúgy bánik a saját polgáraival, mint egykor a bolsevik rezsim.

Teljesen érthető, hogy sokak számára ez egy mentális tortúra, amelyet nem tudnak elviselni. Sokkal kényelmesebb és megnyugtatóbb konspiracionistáknak, ütődötteknek, megszállottaknak tekinteni a többieket.

Kétségtelenül nehéz megemészteni, hogy 2001. szeptember 11-én az Egyesült Államok, amely az utóbbi fél évszázadban liberális demokráciából katonai-banki diktatúrává vált, nagy lépést tett a teoretikusai által kiötlött Új Világrend, egy orwelliánus világ felé, ahol „terrortámadások” olyan

„hazafias törvényeket” inspirálnak, amelyek alapján bárkit bárhol letartóztathatnak; ahol egy „nem létező lobbí” nyomására bármelyik ország megtámadható; ahol mindenkinek bőr alá ültetett azonosító chipet kell majd hordania, mint az amerikaiaknak „orvosi indokkal” 2013-tól.

Azok számára viszont, akik akarnak és mernek is gondolkodni, bizonyosnak látszik, hogy a 9/11-et az amerikai államhatalom legfelsőbb szféráiban készítették elő. Most ne menjünk bele az örökös vitába, amely a Pentagon épületébe csapódott (és talán nyom nélkül felszívódott) rakéta/repülő vagy a három torony ellenőrzött leomlása (Niels Harrit dán tudós nanotermit-elmélete) körül folyik.

Hagyjuk figyelmen kívül a Northwood-műveletet is, ezt az 1962-es kubai válság idején a CIA boszorkánykonyhájában fogant és hasonlóan machiavellista tervet, az ún. „false flag” („hamis zászló” alatt, vagyis látszólag idegen hatalom által elkövetett) hadműveletek iskolapéldáját, amely egy amerikai charterjárat megsemmisítését irányozta elő, hogy aztán a felelősséget a castróista kormányzatra hárítva ürügyet teremtsen a karibi szigetország elleni katonai intervencióhoz.

Van azonban valami, ami véglegesen és megcáfolhatatlanul bizonyítja szeptember 11. kapcsán egyes amerikai főfunkcionáriusok „belső aknamunkáját” (inside job). A merényletet megelőző tőzsdei manipulációkról van szó. Néhány nappal a New York-i Ikertornyokat és a washingtoni Pentagont sújtó terrorakció előtt a chicagói tőzsdén (CBOE) került sor minden idők talán legkolosszálisabb bennfentes csalására.

2001. szeptember 6-án és 7-én 4744 eladási opciót nyújtottak be a United Airlines (UA) részvényeinek esésére bázírozva, 24-szer többet, mint általában. Szeptember 10-én ugyanez megismétlődött az American Airlines (AA) részvényei tekintetében 4716 eladási opcióval. A következő hétfőn, amikor a tőzsdék először kinyitottak, az AA részvényei 39 százalékot, a UA részvényei 42 százalékot veszítettek értékükből. És ez nem minden: hasonló tranzakciókat bonyolítottak a szeptember 11-i események által érintett összes vállalkozás (bankok, tőzsdeügynökségek, biztosító társaságok) részvényeivel. Velük és nem másokéval. Óriási hasznot realizálva ily módon.

Az amerikai tőzsdefelügyelet (SEC) ellenőrzésének eredményeként kiderült, hogy kiktől származtak ezek a megbízások, de mivel nyilvánvalónak

tartották, hogy ezek a személyek nem álltak kapcsolatban az al-Kaidával, nem indítottak eljárást ellenük. Ebből vagy az következik, hogy azok, akik elkövették ezt a tőzsdei bennfentes csalást, kapcsolatban álltak az al-Kaidával, ami megmagyarázza, hogy tudtak a támadásról, tehát a SEC hazudott, vagy pedig az, hogy nem voltak ugyan kapcsolatban az al-Kaidával, de mégis tudtak a támadásról. Honnan, ha nem az állami szférától?

De ez még nem minden. Képzeljük el, hogy 1999-ben 2300 milliárd dollár eltűnt a Pentagonból, a következő évben pedig újabb 1100 milliárd. Összesen 3400 milliárd két év alatt. Ilyesmi előfordul, ezt maga Donald Rumsfeld vallotta be nyilvánosan, 2001. szeptember 10-én. 3400 milliárd mégis túl nagy összeg ahhoz, hogy egyszerűen leírják könyvelési veszteségként.

Már éppen beindult a vizsgálat, amikor az ominózus repülőgép, amely félfordulatot tett, és délről érkezve telibe trafálta a Pentagon északi szárnyát, hirtelen megsemmisítette az intézmény pénzügyi irattárát, az éppen ott szaglászó ellenőrökkel együtt. Micsoda pech! Ezután Rumsfeld – nyilván kegyeleti okokból – felfüggesztett minden további kutakodást.

Ott volt aztán a Világkereskedelmi Központ 7. számú tornya (WTC 7) a tőzsdei archívumaival, az Enron és társai által elkövetett csalások dokumentumaival. A neki szánt repülőgép elkallódott ugyan valahol útközben, de a sajnálatos szervezési malőr ellenére a WTC 7 végül összeomlott magától is, ahogy kellett...

Az egykor Eisenhower által kárhoztatott katonai-ipari komplexum időközben elvesztette tehát a maradék komplexusait is, ami 2001. szeptember 11-én háromezer amerikai életébe, az azóta eltelt évtizedben pedig irakiak és afgánok százezreinek az életébe került. Ezen a napon egyébként egyedül az értelem, az építészet, a fizika, általában a tudomány, tehát a gondolkodás és persze az amerikai légvédelem ellen követte el merényletet az Egyesült Államok földjén. Mindebben a CIAI-Kaidára csak a „hasznos idióta” szerep hárult, amivel Oszama bin Laden a neki tulajdonított kétes hitelű videó-üzenetek ellenére bizonyára tökéletesen tisztában is volt. **Többek között ezért kellett meghalnia.**

Antidogma - 9/11, avagy az évszázad tabuja I. rész
2013-09-11 12:16:07

Izrael szerepe a XXI. századot meghatározó 2001. szeptember 11-i eseményekben ádáz viták tárgya még az ezzel kapcsolatos igazságot kutató és követelő mozgalmon (9/11 Truth Movement) belül is.

Úgy tűnik, hogy az antiszemitizmus elleni harc örve alatt immáron hét évtizede tartó következetes agymosás következtében a „9/11 belső munka volt” (9/11 was an inside job) jelszóval mozgósított konspiracionista aktivisták többsége képtelennek mutatkozik a szentföldi latorállam titkosszolgálataira mutató bizonyítékok objektív értékelésére. Pedig azt a felvetést, hogy a 2001. szeptember 11-i ún. hamis zászlós (false flag) műveletet egy szélsőséges likudnyik csoport szervezte meg az amerikai államapparátusba beszivárgott neokon és keresztény cionista elvbarátaink segítségével, a fősodratú média által szisztematikusan elhallgatott tények egész sora támasztja alá, és néhány nonkonformista személyiség nyíltan is hangoztatja.

Köztük van Francesco Cossiga, Olaszország egykori köztársasági elnöke is, aki szerint elhitetik velünk, hogy „Bin Laden bevallotta a New York-i ikertornyok elleni szeptember 11-i támadást, miközben az amerikai és európai demokratikus körök (...) immár jól tudják, hogy ezt a pusztító támadást a CIA és a Moszad tervelte ki és hajtotta végre a cionista világ segítségével, hogy vád alá helyezték az arab országokat, és rábírnák a nyugati hatalmakat az iraki és afganisztáni beavatkozásra” (Corriere della Sera, 2007. november 30.).

Wayne Madsen, az egyik legismertebb amerikai oknyomozó riporter 2002. februári brit titkosszolgálati jelentésekre hivatkozva írja: „A Moszad számára a sikeres 9/11 »hamis zászlós« terrorakció várakozáson felüli sikert hozott. A Blair-kormány által támogatott Bush-kormány megtámadta és elfoglalta Irakot, elmozdította Szaddám Huszeint, és nyomást gyakorolt Izrael más ellenségeire, köztük Iránra, Szíriára, Pakisztánra, a Hamaszra és a libanoni Hezbollahra” (opinion-maker.org, 2011. január 27.).

Alan Sabrosky egykori katonai kiképző (US Army War College) ugyancsak a leghírhedtebb izraeli titkosszolgálatot és amerikai kormányzati tisztviselők

egy jól beazonosítható klikkjét teszi felelőssé a szeptember 11-i támadásért, amelyet egy „klasszikus Moszad-hangszerelte műveletnek” tart. De az amerikai hadsereg Fejlett Katonai Tanulmányok Iskolájának (US Army School for Advanced Military Studies) egyik jelentése is úgy fogalmaz, hogy a Moszad „alattomos, kíméletlen és ravasz, képes arra, hogy támadást intézzon amerikai erők ellen, és palesztinok/arabok nyakába varrja azt”.

A dolog igazi pikantériáját az adja, hogy ez a katonai dokumentum egy nappal 9/11 előtt került nyilvánosságra (U.S. troops would enforce peace under Army study, The Washington Times, 2001. szeptember 10.).

Mindezen vélemények jóval többek pusztá hipotéziseknél. Azt ugyanis, hogy a Moszad és más izraeli elitalakulatok belekeveredtek a szeptember 11-i események „menedzselésébe”, számos kevésbé ismert tény teszi nyilvánvalóvá.

Kevesen tudják például, hogy a terrortámadással kapcsolatban, rögtön azok elkövetése napján, kizárólag izraeli állampolgárokat tartóztattak le. Ezt az információt rendőrségi források alapján Paulo Lima újságíró már a következő napon kiszivárogtatta a The Record c. napilapban.

Az északi toronyba való becsapódást követően különböző szemtanúk három alakot láttak egy Jersey Cityben parkoló fehér furgon tetején, amint ujjongtak („celebrating”), örömben ugrándoztak („jumping up and down”) és egymást fényképezték, háttérben a füstölgő ikertornyokkal.

Később továbbálltak egy másik parkolóba, ahol más szemtanúk szerint ugyanilyen kitörő tetszésnyilvánítást produkáltak. Később a riadóztatott rendőröknek sikerült megállítaniuk a fehér Chevrolet 2000-et, amelyben öt izraeli férfi tartózkodott. Miután kirángatták őket a kocsiból és az amerikai filmekből jól ismert módon hason fekve a földre kényszerítették őket, a sofőr, Sivan Kurzberg ezt mondta a rendőröknek: „Izraeliek vagyunk. Nem mi vagyunk a maguk problémái. A maguk problémái a mi problémáink. A palesztinok a probléma.”

Ennek ellenére a Paulo Limát informáló rendőrségi források meg voltak róla győződve, hogy ezeknek az izraelieknek közül volt az aznap reggeli merényletekhez. Annál is inkább, mert különböző államok útlevellein, 6000 dollár készpénzen és külföldre szóló repülőjegyeken kívül olyan várostérképeket is találtak náluk, amelyeken bizonyos pontokat megjelöltek.

Kurzberget és fivérét később formálisan is a Moszad ügynökeiként azonosították, miközben hivatalosan mind az öten egy főleg izraelieket foglalkoztató költöztető cég (Urban Moving Systems) alkalmazásában álltak, amelynek tulajdonosa szeptember 14-én Tel-Aviv úti céllal elhagyta az országot, miután a rendőrség látogatást tett nála és indiszkrét kérdésekkel nyaggatta a tevékenységéről.

A The Recordban megjelent információra a mainstream média is ráharapott, de csak azért, hogy lehetőség szerint bagatellizálja annak hatását. A The New York Times (2001. november 21.) elmulasztotta közölni az illetők állampolgárságát, akárcsak a Fox News és az Associated Press. A The Washington Post megemlítette ugyan, hogy izraeliekről van szó, de elhallgatta a rendőrség gyanúját, miszerint viselkedésük és egyéb jelek alapján nyilvánvalóan előre tudtak a bekövetkező eseményről. A New York-i zsidó közösség magazinja viszont névtelenül nyilatkozó amerikai hírszerzési forrásra hivatkozva felfedte, hogy az ominózus költöztető cég valójában a Moszad fedőszerveként funkcionált (The Forward, 2002. március 15.).

Az FBI vizsgálatot indított az ügyben, és az eredményt egy 579 oldalas jelentésben foglalta össze, amelyet 2005-ben részben feloldottak a titkosítás alól, a teljes szövegre azonban 2035-ig kell várni.

Izrael és Szeptember 11.: a nagy tabu (Israel et le 11 Septembre: Le Grand Tabou) c. könyvében Hicham Hamza franciaországi arab újságíró részletesen elemezi ezt a jelentést, amely számos súlyosan kompromittáló tényt tartalmaz a „táncoló izraeliekre” nézve.

XX

Antidogma - 9/11, avagy az évszázad tabuja II. rész
2013-09-18 18:56:56

Először is, az általuk készített fényképek valóban azt a pillanatot mutatják, amikor örömtáncot járnak, háttérben a lángoló északi toronnyal. Magatartásukat utóbb azzal magyarázták, hogy csak annak örültek, hogy „most majd az USA lépéseket fog tenni a terrorizmus megállítására a világon” – noha akkor még az emberek többsége inkább balesetre gondolt, mintsem terrorakcióra. Még súlyosabb, hogy egy szemtanú szerint már reggel 8-kor elfoglalták a leshelyüket, vagyis még azelőtt, hogy az első

repülőgép becsapódott volna a toronyba.

Egyébként az öt letartóztatott izraelinek köze volt egy másik izraeli költöztető céghez is, amelynek négy alkalmazottját ettől függetlenül kihallgatták az állítólagos arab légi kalózzal fenntartott kapcsolatukról.

Hicham Hamza elgondolkodtatónak tartja a jelentés végkövetkeztetését is. Az FBI ugyanis arról tájékoztatja a gyanúsítottakat fogva tartó helyi rendőrséget, hogy a maga részéről „nem áll érdekében tovább nyomozni a fogvatartottak után, és meg kell kezdeni (velük kapcsolatban) a szokásos bevándorlási eljárást”.

Ennek ellenére az öt izraeli 71 napot töltött egy brooklyni börtönben, ahol visszautasították a hazugságvizsgálatot, majd többször megbuktak rajta. Végül egyszerűen kitoloncolták őket az USA területéről. (Utóbb beperelték az amerikai államot jogtalan fogva tartás miatt.)

Ugyanakkor az ügy egyik lényeges részlete kiegészítő magyarázattal szolgálhat az izraeliek feltűnő viselkedésére. Egyes tanúk ugyanis kifejezetten arra utaltak a rendőrségi telefonhívásaikban, hogy az autójuk tetején ugrándozó fickók „arabnak” vagy „palesztinnak” néznek ki, és nemcsak a külsejük, hanem az öltözkük is ezt a benyomást kelti. Ezt az információt néhány rádió már déltől sugározta, az NBC News pedig délután megerősítette. Ha tehát az izraelieket nem kapták volna el késő délután, a történet valószínűleg „Táncoló arabok” címmel jelent volna meg a másnapi lapok címlapján. Ehelyett teljesen elhallgatták, és csak néhányan tudnak róla, még a szeptember 11-ével kapcsolatos igazságot kutató aktivisták (az ún. 9/11 Truthers) közül is.

Ahogy arról is keveseknek van tudomásuk, hogy a merénylet idején az amerikai szövetségi rendőrség éppen azzal volt elfoglalva, hogy felgöngyölítse a legkiterjedtebb izraeli kémhálózatot, amelyet amerikai földön valaha lelepleztek.

2001 márciusában a Nemzeti Kémelhárító Központ (NCIC) az alábbi közleményt adta ki: „Az utóbbi 6 hét folyamán az egész ország területén lévő szövetségi irodák alkalmazottai gyanús tevékenységeket jelentettek, amelyek olyan egyénekhez kapcsolódtak, akik műtárgyakat árusító vagy leszállító külföldi egyetemistáknak adják ki magukat.”

A Kábítószer-ellenes Ügynökség (DEA), amelynek az alkalmazottjait számos ilyen típusú incidens érte, 2001 nyarán elkészített egy jelentést, amelyet a The Washington Post november 23-án hozott nyilvánosságra. E szerint március óta 140 izraeli állampolgárt tartóztattak le, mert a 4-8 fős csoportokba szerveződött 20-30 év közötti fiatalok „a Védelmi Minisztérium legalább 36 érzékeny helyszínét” felkeresték. Közülük többeket a Moszad vagy az Aman (izraeli katonai felderítés) tagjaként azonosítottak. Szeptember 11. után további hatvan letartóztatásra került sor, ami a lefűlelt izraeli kémek számát kétszázra növelte. Végül persze mindnyájukat szabadon engedték.

A két ország közötti „különleges kapcsolatok” ismeretében az ellenkezője lett volna meglepő. A DEA jelentése megállapítja, hogy „ezen egyének viselkedésének természete arra utal, hogy az incidensek talán információszerzési tevékenységet alkotnak”. Könnyen lehet, hogy a kémkedés valójában csak fedőfoglalkozást jelentett a lebukott izraeli „képzőművész-hallgatók” számára, tekintettel a katonai kiképzésre, amelyen közülük többen robbantási szakértőként, hadmérnökként, bombaelhelyezőként, elektronikusjel-elfogó operátorként átestek.

Vajon ezek az izraeli ügynökök miért palástolták volna valódi küldetésüket egy amennyire feltűnő, annyira improduktív diverzáns akcióval? Erre a kérdésre az általuk alkotott hálózat és a szeptember 11-i merényletek közötti zavarba ejtő földrajzi kapcsolat adhat választ.

A DEA jelentése szerint ugyanis „a floridai Hollywood tűnik ezen egyének fókuszpontjának”. A szeptember 11. előtt letartóztatott izraeli álegyetemisták közül mintegy harmincan tehát éppen azon a floridai településen éltek, ahol a 19 állítólagos iszlamista légi kalóz közül 15.

Az egyik izraeli, egy bizonyos Hanan Serfaty két lakást is bérelt a légi kalózok bandavezérének kikiáltott Mohamed Atta szomszédságában. Efféle véletlenek normális esetben persze nincsenek, a mainstream média azonban ezúttal is előrukkolt az alkalomhoz illő dajkamesével, miszerint az előbbieket csupán szemmel tartották az utóbbiakat. Izrael vétke így legfeljebb annyi lenne, hogy a tudomására jutott terrortámadásról elmulasztotta tájékoztatni amerikai szövetségését, és nem akadályozta meg annak elkövetését.

Valószínűleg azonban az izraeliek nem megfigyelték, hanem manipulálták és finanszírozták az iszlamista „légi kalózokat”. Valószínűleg az sem lehet

véletlen, hogy a UA 93-as járatát állítólag eltérítő Ziad al-Dzsarrah unokatestvére, Ali al-Dzsarrah 25 éven át a Moszad ügynöke volt (The New York Times, 2009. február 18.).

Mára az is kiderült, hogy a floridai Mohamed Atta valójában bitorolta a személyazonosságát. Az igazi Mohamed Attát, aki a merénylet másnapján felhívta apját (amit ez utóbbi a Bild am Sonntag német magazinnak is megerősített), szolid és jámbor fiatalemberként ismerték, aki kerülte a nőket, a repülőgépektől irtózott, nem mellesleg pedig 1999-ben Hamburgban ellopták az útlevelét. Floridai fals alteregója viszont egy sztriptíztáncosnővel élt együtt, disznóhúst evett, kaszinókba járt és drogozott. Négy másik állítólagos légi kalóz hasonló életmódot folytatott, szöges ellentétben azzal, ami a halálra készülő fanatikus iszlamistáktól elvárható lett volna.

Erre a furcsaságra a South Florida Sun Sentinel már szeptember 16-án felhívta a figyelmet „A gyanúsítottak tettei nem stimmelnek” (Suspects’ Actions Dont’t Add Up) c. cikkében, és véleményéhez utóbb több tekintélyes újság is (Boston Herald, San Francisco Chronicle, Wall Street Journal stb.) csatlakozott.

oo

Antidogma - 9/11, avagy az évszázad tabuja III. rész
2013-09-25 20:23:51

Victor Ostrovsky renegát Moszad-ügynök szerint az izraeli kémvizsgálóhatóság hatékonyságát az ún. **szájánok** nemzetközi hálózata biztosítja (A Moszad vizsgálóhatóság, Magyar Világ, 1995). Ez a héber kifejezés az Izrael érdekében illegális cselekmények elkövetésére is hajlandó diaszpóra-zsidókat jelöli.

Az Egyesült Államokban nyilván tízezzel élnek, legtöbben New Yorkban, ahol az amerikai zsidóság koncentrálódik. Larry Silverstein, aki 2001 júliusától birtokolta a Világkereskedelmi Központ (WTC) ikertornyainak használatát, a szeptember 11-i szájánok archetípusának tekinthető. A United Jewish Appeal (UJA) New York-i elnökeként aktív szerepet vállalt a szentföldi latorállam számára történő amerikai pénztarhálásban, nem mellesleg pedig belső baráti kapcsolatot ápolt Ariel Saronnal és Benjamin Netanjahuval, akivel a Ha’aretz izraeli napilap szerint minden vasárnap telefonon csevegett. Üzlettársa az ikertornyok bérletében Frank Lowy volt, egy másik cionista filantróp, aki viszont Ehúd Barakhoz és Ehúd

Olmerthez állt közel.

Ugyanakkor a New York-i Kikötői Hatóság főnöke, aki a WTC-tornyokat privatizálta, egy bizonyos Lewis Eisenberg volt, civilben a leghatalmasabb amerikai zsidó lobbizs (AIPAC) egykori alelnöke. Független források szerint ők hárman minden bizonnyal kulcsszerepet játszottak az ügyben.

Rajtuk kívül a „nem létező lobbizs” más New York-i tagjai is könnyedén azonosíthatók. Az északi toronyba a 93. és 99. emelet között becsapódó Boeing annak a Marsh & McLennan nemzetközi biztosítónak az irodáit találta telibe, amelynek elnök-vezérigazgatója akkoriban Jeffrey Greenberg volt, George W. Bush választási kampányának egyik bőkezű támogatója. Persze az ikertornyokat is ez a társaság biztosította, és 2001. július 24-én – vagyis 6 héttel a terrortámadás előtt! – gondjuk volt rá, hogy viszontbiztosítást kössenek saját felelősségvállaló szerződésükre konkurens biztosítóknál, amelyeknek utóbb kártalanítaniuk kellett Silversteint és Lowyt.

A Marsh & McLennan bölcs „előrelátását” bizonyítja az is, hogy 2000 novemberében igazgatótanácsa tagjai közé fogadta az ismert neokon héját, Paul Bremert, aki a szeptember 11-i terrortámadás idején a Terrorizmus elleni Nemzeti Bizottságot elnökölte, 2003 után pedig az iraki bábkormány fejeként vált hírhedtté, főleg annak kapcsán, hogy kongresszusi vizsgálat indult ellene az iraki államkincstárból eltűnt potom 9 milliárd dollár miatt.

De cinkosságot lehet feltételezni a merényletben érintett repülőterek részéről is. A két repülőtér, ahonnan az American Airlines 11-es, a United Airlines 93-as és 175-ös járatai elindultak fatális útjukra (a bostoni Logan és a New York melletti Liberty Newark), ugyanazt az egyébként izraeli tőkéből gründolt céget (ICTS) bízta meg a biztonsági feladatok ellátásával, amelynek vezetője nem volt más, mint Menahem Atzmon, a Likud kincstárnoka.

Ha alapos és főleg objektív vizsgálat indult volna az ügyben, akkor bizonyára további cinkosságokat is feltárhattak volna. Például érdeklődhetek volna a Zim Israel Navigational tengeri szállítmányozási cég iránt, amely részben izraeli állami tulajdonban van, és többé-kevésbé nyílt titok, hogy alkalomszerűen titkosszolgálati akciók fedőszerveként szolgál.

Érdekes véletlen, hogy ennek amerikai képviselete alig egy héttel a

merénylet előtt sebtében kiköltöztette az ikertoronybeli irodáit 200 alkalmazottjával együtt, „mintegy isteni cselekedetként”, ahogyan utóbb a cég vezére kommentálta (USA Today, 2001. szeptember 17).

Mindezen terhelő momentumok ellenére javában folyik a figyelem elterelése az izraeli szárlól, ahogyan már korábban a Kennedy-gyilkosság esetében is történt. Ennek ellenére a hivatalos szervek és a média által sulykolt „magányos gyilkos” (ld. Lee Harvey Oswald) teóriára már az amerikaiak sem vevők. Egy 2004-es Fox News felmérés szerint 66 százalékuk gondolja azt, hogy összeesküvés állt Kennedy meggyilkolásának hátterében, 74 százalékuk pedig arról is meg van győződve, hogy eltussolták az igazság kiderítését. Más kérdés, hogy a potenciális merénylők lehető legszélesebbre (a CIA-tól a KGB-ig, Castróéktól a Castro-ellenes miami emigrációig, Lyndon B. Johnsontól az idősebb George Bushon át J. Edgar Hooverig, az amerikai Cosa Nostrától a „korzikai kapcsolaton” keresztül a francia drokartellig, a Fedtől a katonai-ipari komplexumon át a texasi olajlobbiig, az FBI-tól a Ku-Klux-Klánig stb.) tágított skálája csak arra szolgál, **hogy a választék bőségébe fojtsa az Izrael szerepével kapcsolatos elmélkedést, mindenekelőtt Michael Collins Piper alaposan dokumentált monográfiáját.**

Végső ítélet: a hiányzó láncszem a JFK-gyilkosság vitájában (Final Judgment: The Missing Link in the JFK Assassination Controversy) c. könyvében az amerikai szerző nem kevesebbet állít és bizonyít, mint hogy Izrael akkori miniszterelnöke, David Ben-Gurion azért határozta el az amerikai elnök likvidálását, mert az atomsorompó egyezmény rendületlen híveként Kennedy ellenezte Izrael atomfegyverkezését is. Meggyilkolása tehát a CIA legfelsőbb vezetése, a Meyer Lansky-féle bünszindikátus, valamint a Moszad közvetlen és mélyreható részvételével megvalósított „közös vállalkozás” (joint venture) műve.

Piper tézisének Mordechai Vanunu is hitelesíti. Az egykori izraeli nukleáris szakember – aki 18 évet töltött börtönben, miután a Moszad Olaszországban elrabolta és Izraelbe hurcolta, mert a brit sajtóban leleplezte a zsidó állam atomfegyverkezését – ugyancsak azt mondja, hogy Kennedynek azért kellett meghalnia, mert „benyomást gyakorolt Ben-Gurionra, hogy fényt derítsen a dimonai atomreaktorra” (AFP, 2004. július 26.).

Természetesen a 9/11 kapcsán is üzemszerűen zajlik a ködösítés, amelyben – mások mellett – Bob Graham ex szenátor, az amerikai szenátus hírszerzési bizottságának volt demokrata párti elnöke jeleskedik, aki az amerikai

háború? Szerintük nyilvánvalóan az olajért zajlott, és semmi másért. Mindezt – másokkal együtt – az ismert antiimperialista író és aktivista, James Petras is határozottan cáfolja: „A nagy olajvállalatok nemcsak hogy nem bátorították az inváziót, de egyetlen olajmezőt sem sikerült megvédeniük a 160 ezer amerikai katona, a Pentagon és a Külügyminisztérium által fizetett 127 ezer zsoldos és egy korrump bábkormány jelenléte ellenére sem” (Zionism, Militarism and the Decline of US Power, Clarity Press, 2008).

Valójában a kőolaj nem magyarázza az iraki háborút, ahogyan nem magyarázza az afganisztáni intervenciót, a Szíria ellen iszlamista martalócok közbeiktatásával indított agressziót (war by proxy) és az Irán ellen tervezett háborút sem. Arról nem is beszélve, hogy az USA-ban nem az állítólagos olajlobbinak, hanem egyes egyedül a nagyon is valóságos „cionista ötödik hadoszlopnak” (Petras dixit) van elég hatalma ahhoz, hogy az Izraellel kapcsolatos nagy tabut ráerőszakolja a média csaknem teljes spektrumára.

A 9/11 történelmi kontextusba helyezéséhez nem árt emlékeztetni rá, hogy az Egyesült Államoknak régi gyakorlata van a hamis háborús ürügyek kreálásában, egészen 1845-ig, a Mexikó elleni expansionista háborúig visszamenően, amelyet a Texasszal határos vitatott területen végrehajtott amerikai provokációk robbantottak ki, alkalmat adva James Polk elnöknek, hogy kijelentse: „A mexikóiak amerikaiak vérént ontották amerikai földön.” A háború után aztán egy Abraham Lincoln nevű képviselő elismertette a Kongresszussal a casus belli hazug jellegét. Ezt a sémát követte az USA csaknem valamennyi későbbi hadüzenete is. Így a Maine csatahajó havannai felrobbanása az 1898-as spanyol–amerikai háborúhoz, a Lusitania megtorpedózása az első, Pearl Harbor a második világháborúba való belépéshez, a Tonkini-öbölbeli álcincidens pedig Észak-Vietnam megtámadásához szolgáltatott hamis ürügyet.

Történelmi tény viszont az is, hogy a zsidó állam jelentős tapasztalatra tett szert a hamis zászló alatt elkövetett – tehát a tetteseket más nemzetiségűeknek álcázó, provokatív célú – támadások és merényletek terén, olyannyira, hogy az efféle hadifurfang világtörténetének legalább a felét Izrael írta. Még a cionista entitás megalakulása előtt, 1946. június 22-én sor került egy főpróbára, a brit gyarmati hatóságok főhadiszállását befogadó jeruzsálemi Dávid Király Hotel felrobbantására, amelyet a Menahem Begin (Izrael későbbi miniszterelnöke) által vezetett Irgun terrorszervezet – önmagukat araboknak álcázó – tagjai követtek el, kioltva 91 személy, köztük

Egy a New York Times/CBS News által 2006 októberében elvégzett felmérés szerint csupán az amerikaiak 16 százaléka hiszi azt, hogy kormányuk igazat mond a 2001. szeptember 11-i merényletek kapcsán, 53 százalékuk szerint viszont rejteget valamit, 29 százalékuk pedig meg van róla győződve, hogy a hivatalos verzió csupán dajkamese. Mondhatják erre, hogy 2006 már régen volt.

Persze, azóta viszont az amerikai média nem kockáztatta meg, hogy ismét megszondázza az állampolgárokat ebben a kérdésben. Nyilván nem véletlenül.

Igaz, hogy mostanra a konspiracionista elméletek gyakorlatilag elárasztották az internetet. A Google-kereső több mint 40 millió találatot ad a „9/11 összeesküvés (conspiracy)” szöösszetételre, a cikkeket és videókat kísérő kommentárok és lájkok láttán pedig teljesen egyértelmű, hogy a hivatalos magyarázat hívei és ellenzői közötti vitában az előbbieket megsemmisítő vereséget szenvedtek, még ha ezt nem is hajlandók elismerni. Éppen ezért nem meglepő, hogy a nyugat-európai országokban, ahol a politikailag inkorrekt gondolatot nyomban démonizálják, ezt a témát tabuként kezelik.

Akkor hát miért van ezeknek a teóriáknak ekkora sikerük? Őszintén szólva kezdetben én magam is elhittem a hivatalos verziót, noha történelmi ismereteim alapján meglehetősen szkeptikus voltam az arabok képességét illetően egy ilyen fokú szervezettséget igénylő akció megtervezésére és végrehajtására, ráadásul a legnagyobb titokban, teljes konspiráció közepette. Aztán mégis elnyomtam a kételyemet: talán most az egyszer tényleg sikerült összeszedni magukat, és bármennyire is meglepő, de megtáltosodtak. Azóta persze már világossá vált számomra (is), hogy szó sincs róla: tevéből nem lesz szalonna.

Miután a kelleténél is jobban beleástam magam a témába; megnéztem az interneten elérhető videók zömét; átrágtam magam magyar és idegen nyelvű könyvek, cikkek, forrásanyagok, szakértői vélemények, pro és kontra elemzések tömkelegén; sőt személyesen is kikértem a témával magával vagy akár az USA-val semmiféle kapcsolatban nem álló szakértők (tűzoltók, pilóták, építészmérnökök, statikusok stb.) véleményét, végeredményben az alábbi vezérmotívumok kristályosodtak ki számomra: 1) Legalább tízszer annyian vannak a hivatalos verziót elutasító, mintsem azt védő szakértők. 2) A hivatalos változat tele van összefüggéstelenségekkel, ellentmondásokkal és képtelenségekkel, amelyeket csak a tények

elhallgatásának szükségessége magyarázhat. 3) A hivatalos változat hívei mára teljesen elhagyták a tudományos ésszerűség mezejét a rágalmazás, sőt a pusztá fenyegetőzés terepéért. 4) Az iraki és afganisztáni háborúval kapcsolatos hazugságok kétségtelenül erősítették a konspiracionista hipotézist, noha logikusan az ellenkezőjének kellett volna bekövetkeznie. 5) Az összeesküvés-elmélet hívei általában tökéletesen ismerik az aktát, míg a hivatalos változat szinte összes híve csak a mainstream médiában közvetlenül a támadás után megjelent „nesze semmi, fogd meg jól” információkkal van tisztában.

A Time magazinban megszólaltatott egyik amerikai pszichológus szerint azok, akik mindenhol összeesküvést látnak, ugyanúgy patológiás esetek, mint azok, akik sohasem hisznek benne, még akkor sem, amikor az orruk előtt vannak a konkrét bizonyítékai.

Egykor Descartes sem mondott mást, amikor ezt írta: „Az igazság vizsgálatához egyszer az életben teljesen kétségbe kell vonni mindent.”

9/11 kapcsán egyre többen jutnak el idáig a hivatalos vonal korábbi képviselői közül is. Íme néhányuk sarkalatos véleménye, a teljesség igénye nélkül:

„A Szeptember 11. Vizsgálóbizottság tagjaként nem nézhetek bele egyetlen amerikai szemébe sem. Ez egy országos botrány: a Fehér Ház el akarja tussolni az igazságot” (Max Cieland szenátor, a 9/11 Bizottság tagja).

„Hazudtak az amerikai népnek, hazudtak a kongresszusnak, hazudtak a 9/11 Bizottságnak” (Mark Dayton szenátor, a fegyveres szolgálatok szenátusi bizottságának tagja).

„A felfedezett tények kihívást jelentenek a 9/11 Bizottság hitelességének” (Louis Freeh, az FBI volt igazgatója).

„Neves hazai és külföldi tudósok és egyetemi tanárok bizonyítékok tömegét találták arra, hogy a 9/11 Bizottság egy csalás, és hogy a szeptember 11-i terrortámadást a közel-keleti uralmi érdekek szolgálatában manipulálták. Teljesen lehetetlen, hogy egy épület, különösen, ha acélból építették, kártyavárként összeomoljon, szabadesésben” (Paul Craig Roberts volt pénzügyi helyettes-államtitkár).

„A hivatalos tézis nem történhetett meg. Kivitelezhetetlen. A 9/11 Bizottság egy agymosási vállalkozás volt” (Catherine Austin Fitts egykori belügyi államtitkár-helyettes).

„A hivatalos tézis arról, ami szeptember 11-én valóban történt, csupán egy hazugság” (Philipp J. Berg, Pennsylvania főügyésze).

„Összeesküvés történt kormányunk legfelsőbb szintjén. Dick Cheney és George Bush nem akarja, hogy megtudjuk: mi is történt valójában. Ez hazaárulás és gyilkosság elkövetésére irányuló összeesküvés” (néhai Robert Bowman ezredes, az amerikai haderők úrkutatási programjának igazgatója).

„Összehasonlítom a Pentagonban keletkezett rés méretét az állítólag becsapódott repülőgép méretével, és a kettő nem egyezik. De akkor mi okozta?” (Albert Stubblebine, az amerikai hadsereg nyugalmazott vezérőrnagya).

„A Pentagonba bizonyosan nem egy utasszállító repülőgép csapódott. A két torony leomlása sokkal inkább ellenőrzött robbantások, mintsem repülő becsapódásának következménye” (William Christison, a CIA politikai elemző szolgálatának igazgatója).

„A bizonyítékok egy »belső munka« (inside job) hipotézisére mutatnak” (Robert Baer, a CIA közel-keleti műveleti főnöke).